

PASTORALA LA ÎNVIEREA DOMNULUI - 2013

Iubiții mei fii sufletești,

Prin Învierea Domnului s-a încununat toată lucrarea pe care Dumnezeu, prin Cuvântul Său, Iisus Hristos, a început-o de la facerea lumii, toate cele văzute sau nevăzute. De aceea, în Ziua Învierii Domnului se bucură toată creatura, se bucură cerul și pământul, pentru că prin Înviere a fost biruită moartea, pentru că prin Înviere a biruit Hristos care este Viața, a biruit Hristos și a pierit satana. Prin Învierea lui Hristos s-a deschis cerul și a fost pustiit iadul, prin Învierea lui Iisus Hristos, Care S-a numit „Fiul Omului”, a fost eliberat din robie Omul și a fost așezat la locul de cinste și de slavă, pe care a avut-o la început de la Dumnezeu.

Prin Învierea Domnului a fost eliberat omul de frica morții, iar trupul, ca și sufletul, a devenit nemuritor, precum a devenit și trupul lui Iisus Hristos după Înviere. Prin Hristos Cel înviat toți cei ce cred în El, cei ce-L ascultă pe El, cei ce-L iubesc și-L urmează pe El, devin ca El, devin fii ai lui Dumnezeu (In. 1,12). De aceea, în Ziua Învierii Domnului se bucură toată creatura Lui, dar mai presus de toate se bucură această minunată creatură a lui Dumnezeu, adică Omul, care, numai după Învierea lui Iisus Hristos a devenit om cu adevărat, stăpân peste toată creatura, așa cum l-a făcut Dumnezeu când l-a pus în Eden.

Înainte de a învia Hristos cu trupul, omul devenise rob al trupului, rob al patimilor, rob al cărnii, pe care o stăpânea duhul cel rău, duhul diavolului. Trupul lui muritor nu mai asculta de suflet, de glasul lui Dumnezeu, Care-i vorbea omului prin conștiință, ci era înnăbușit de patimile trupului, de poftele și plăcerile pământești, iar omul rățăcea prin lume ca o ființă pierdută.

Dumnezeu însă nu l-a uitat pe om ci, ca un Tată bun, prin diferite mijloace și semne, prin drepti, prin profeți și prin îngeri, i-a vorbit și i-a amintit că are în el un dar minunat, primit de la Dumnezeu-Tatăl, și anume sufletul nemuritor, care însetează mereu după izvorul de unde a plecat, însetează mereu după Dumnezeu - izvorul tuturor existențelor. „Însetat este sufletul meu după Tine, Dumnezeule”, suspina sufletul fiecărui om înainte de venirea Domnului, pentru că fără Dumnezeu fiecare om se simte singur și străin, într-un univers gol și pustiu, într-un infinit care-l înfricoșează.

Dar, din nemărginita Lui putere, din tainica Lui existență, Dumnezeu mereu întinde mâna spre creatura Lui și o salvează de la pieire. Nașterea lui Hristos dintr-o ființă omenească nepătată, viața și lucrarea lui Iisus Hristos pe pământ, jertfa și moartea Domnului pe Cruce, au culminat cu Învierea Sa cea de a treia zi, așa cum Iisus a prevestit-o de mai multe ori în fața ucenicilor Săi.

Fără Învierea Domnului nici zămislirea Sa din Fecioara Maria, nici nașterea Sa din Betleem, nici viața Sa pământească, nici învățăturile și minunile Sale, nici faptele profeților și ale dreptilor, nici chiar ale ucenicilor și sfinților mucenici, nu ar fi avut mai mare importanță, ci era doar o lucrare omenească, pământească. Oricât de mărețe și importante ar fi fost aceste lucrări, ar fi rămas fapte și lucrări omenești și pământești și nu ar fi avut ceea ce a dobândit omenirea prin Învierea lui Hristos. Prin Învierea lui Iisus Hristos omul a dobândit marele dar al nemuririi, al fericirii și al stăpânirii împreună cu Iisus Hristos peste viață și moarte, peste întreaga creație a lui Dumnezeu. Odată cu învierea lui Hristos firea omenească a primit dreptul de a sta de-a dreapta Tatălui împreună cu Fiul și cu Duhul Sfânt în veci. De aceea firea omului se bucură, vibrează, jubilează și trăiește cu o bucurie profundă în fiecare an Praznicul cel mare, Ziua Învierii, pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim într-ânsa.

Iubiți frați și iubite surori,

Credința în Învierea Domnului este cea dintâi și cea mai mare poruncă pe care Dumnezeu o cere de la noi, de la toată făptura omenească. Zadarnice sunt toate - zice Scriptura, dacă nu ar fi înviat Hristos, zadarnice sunt toate, dacă noi nu credem că Iisus Hristos a înviat.

După Învierea Sa, Iisus Hristos, Stăpânul cerului și al pământului, a rămas patruzeci de zile pe pământ, arătând tuturor că a înviat, că este întreg și viu, că nu este o nălucă sau o arătare, că trupul Lui înviat are carne și oase, arătând prin aceasta că trupurile oamenilor, la a doua înviere, nu vor fi doar niște stafii sau niște arătări, ci vor fi oameni întregi, bărbați și femei, doar că aceste trupuri, după înviere, nu vor mai fi supuse stricăciunii și nu se vor mai însura sau mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în ceruri. Așadar, prin Învierea lui Iisus Hristos, omul are toată slava, toată strălucirea, toată frumusețea, toată fericirea și mărirea.

De aceea, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după ce a treia zi a înviat din morți, n-a plecat imediat de pe pământ la cer, ci a mai rămas pe pământ 40 de zile. Patruzeci de zile a stat Moise pe muntele Sinai și a vorbit cu Dumnezeu, Care i-a spus lui Moise cum a creat lumea și așa cum i-a spus Dumnezeu a scris Moise în cartea Facerii și Tablele Legii. Patruzeci de zile este număr tainic, număr care în Biserica Ortodoxă are mare importanță. Patruzeci de zile țin zilele Postului Nașterii Domnului și Postul Învierii Domnului. Patruzeci de zile, după ce S-a botezat în Iordan, a postit și Domnul în pustie, când firea omenească a lui Iisus Hristos s-a luptat cu satana.

Pentru cele 40 de zile pe care Iisus Hristos le-a petrecut pe pământ după Înviere, avem martori cunoscuți care ne vorbesc despre Învierea lui Iisus Hristos, cel ce a fost chinuit, batjocorit, biciuit, răstignit, ucis și așezat în mormânt în văzul tuturor, fără ca aceștia să aibă vreo nădejde că El va învia. De aceea ei l-au îmbălsămat trupul, l-au îmbrăcat în pânză de in, care se păstrează și astăzi. Apoi mormântul a fost acoperit cu o piatră grea, pe care fariseii și cărturarii, slugile arhierilor Ana și Caiafa și autoritățile păgâne, au sigilat-o, ca nimenea să nu poată lua trupul lui Iisus din mormântul care era nou săpat în piatră. După aceea fariseii și cărturarii și toți dușmanii de moarte ai lui Iisus au cerut autorităților să pună o sută de ostași romani, străini și păgâni, care, în frunte cu comandantul lor să păzească trupul lui Iisus.

Martorii acestor întâmplări au rămas și s-au întâlnit cu Iisus după Înviere, l-au văzut, l-au auzit vorbind, au mâncat împreună cu El (Lc.24, 42-43). Ucenicii s-au adunat în jurul Său, l-au ascultat cuvintele, sfaturile, poruncile, l-au pipăit rănile din mâini, din picioare, din coasta Sa și au fost pătrunși de credința că Hristos a înviat. Apoi au început să vorbească despre Învierea Domnului în templu, pe drumuri, în fața celor mai mari dușmani ai lui Hristos, fără frică, strigând: noi am văzut, noi am pipăit, noi nu putem să nu vestim Învierea Lui, „noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut și am auzit” (Fapte 4, 20).

Cei dintâi martori ai Învierii Domnului au fost ostașii romani, care au fost puși de căpeteniile evreiești să păzească mormântul lui Iisus și care, de frică, s-au cutremurat și au căzut ca morți când au văzut „că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei”. (Mt. 28,2) „Și iată unii din strajă,-zice evanghelistul Matei- venind în cetate, au vestit arhierilor toate cele întâmplate. Și, adunându-se ei împreună cu bătrânii și ținând sfat, au dat bani mulți ostașilor, zicând: Spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, l-au furat, pe când noi dormeam; și de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără grijă vă vom face. Iar ei, luând arginții, au făcut precum au fost învățați. Și s-a răspândit cuvântul acesta între Iudei, până în ziua de azi”. (Mt. 28, 11-15)

„După ce a trecut sâmbăta, - spune evanghelistul Matei - când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. ... Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit Îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată v-am spus vouă. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat”. (Mt. 28, 1-9)

Sfântul Evanghelist Ioan, vorbind numai de întâlnirea lui Iisus cu Maria Magdalena, descrie aceste momente lămurind și mai bine această întâlnire a lui Iisus cu mironosițele: „Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Și pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. Și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezând, unul către cap și altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Și aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu fața și a văzut pe Iisus stând, dar nu știa că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica”. (In. 20, 11-15).

Primul cuvânt pe care l-a rostit Iisus Hristos după înviere a fost cuvântul adresat Mariei Magdalena, pe care Iisus Hristos o salvase din robia diavolilor. Maria Magdalena a fost fiica Evei care, după ce a gustat din fructul oprit, a fost chinuită de greșeala pe care a făcut-o, iar această tristețe din sufletul Evei a umbrat de-a lungul timpului sufletul omului, până când S-a născut Fiul lui Dumnezeu din Fecioara Maria, Care prin moartea și învierea Sa a eliberat omenirea de tristețe și de moarte.

„Maria!”, a fost primul cuvânt pe care Iisus Hristos l-a rostit după înviere, chemând prin acesta parcă pe toate femeile din lume să vină și să-L preamărească pe Cel ce cu moartea pe moarte a călcat. Dar când Maria Magdalena a încercat să îmbrățișeze picioarele Domnului, Fiul lui Dumnezeu i-a poruncit: „Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (In. 20,17). Acesta este mesajul cel mai important și cel mai înalt pe care Mântuitorul l-a trimis printr-o femeie ucenicilor și prin ei la tot neamul omenească: taina cea mare că, după Înviere, S-a reîntors pe pământ de unde S-a suit la Tatăl Său Care este și Tatăl nostru, la Dumnezeul Său care este și Dumnezeul nostru. Aceasta este vestea cea mai importantă, vestea cea mai înaltă pe care Hristos în Ziua Învierii a transmis-o tuturor oamenilor, la tot neamul lui Adam: că Tatăl Lui este și Tatăl nostru și Dumnezeu este și Dumnezeul nostru. De această veste s-a bucurat toată suflarea omenească, cea de pe pământ, cea de sub pământ - din hades, din infern - , și ceea ce urma să se suie în ceruri împreună cu Hristos în această zi a Învierii. De aceea în ziua aceasta, în Ziua Învierii, toată suflarea se bucură și se înalță spre Tatăl, spre Dumnezeul tuturor cântând: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le.”

Din Ghetsimani, de lângă mormânt, de unde a vorbit cu Maria Magdalena, Domnul a călătorit spre un sat, care se numea Emaus, unde mergeau doi din ucenicii Lui, pe care-i chema Luca și Cleopa. Aceștia, pe drum, vorbeau între ei de cele ce s-au întâmplat în Ierusalim și, mai ales, erau foarte nedumeriți de vestea care s-a auzit în tot Ierusalimul, pe care ostașii care păzeau

mormântul Domnului au adus-o lui Irod, la Ana și la toți dregătorii, că Iisus a înviat și în mormânt nu a rămas decât giulgiul în care a fost înfășurat trupul lui Iisus.

Atunci Domnul S-a apropiat de cei doi călători ca un străin. „Și pe când vorbeau și se întrebau între ei, - ne spune evanghelistul Luca-, Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare. Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-diminează la mormânt și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Nu trebuia oare ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut, iar El s-a făcut nevăzut de ei. Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile? Și, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii”. (Lc. 24, 15-35).

Aceasta este a doua arătare a Domnului în Ziua Învierii, când a fost recunoscut la frângerea pâinii, așa cum creștinii care fac parte din Biserica lui Hristos, veac de veac Îl vor întâlni pe Iisus Hristos la toate Liturgiile, care se vor săvârși pe toate altarele Bisericii lui Hristos.

În amurg, în această zi a Învierii Domnului, Hristos vine la Apostoli care stateau cu ușile încuiate, ascunși „de frică”, zice evanghelistul Ioan. (In. 20,19) „Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute”. (In. 20, 19-23)

În amurgul zilei, când Hristos a înviat din morți, Domnul a pus început și temelie veșnică Preoției Bisericii Sale, care are chemarea pe care și Hristos o avea de la Tatăl. „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.” Această chemare și trimitere nimeni nu o are, decât numai slujitorii Bisericii Sale. Aceasta e Preoția care are succesiune apostolică, adică legătură neîntreruptă cu cei doisprezece Apostoli ai lui Iisus Hristos. Acestor slujitori ai Altarului, Domnul le-a dat puterea ca, în numele lui Hristos și cu puterea pe care a primit-o Hristos de la Dumnezeu Tatăl, urmașii celor doisprezece Apostoli, duhovnicii, au darul cel mai sfânt, de a ierta sau de a ține păcatele, de a lega sau de a dezlega păcatele, după cuvântul spus de Iisus

Hristos mai înainte de patimile, moartea și învierea Sa, când le-a zis Apostolilor: „Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer”. (Mt.18,18). Acesta este darul pe care un creștin dreptcredincios îl primește la Învierea Domnului, după ce se pregătește cu post, rugăciune și milostenie pe care Mântuitorul le numește „faptele dreptății voastre” . (Mt. 6, 1).

A opta zi după înviere, tot în zi de Duminică, Hristos apare în fața ucenicilor care erau chinuți de un duh rău, duhul îndoielii, și în fruntea cărora era apostolul Toma, cel ce se declarase că este gata să-și dea viața pentru Hristos. În fața minunii Învierii Domnului, însă, Toma s-a lăsat cuprins de îndoială, un păcat mai grav decât trădarea lui Iuda și decât lepădarea lui Petru. De aceea Hristos, acum, în a opta zi după învierea Sa, adresându-se Apostolului Toma, care era și el cu ucenicii, îi zice: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios.” (In. 20, 27). Atunci Toma, îndrăznind să pună degetele lui în rănilor deschise din palmele lui Hristos și să pună mâna lui în rana deschisă din coasta lui Iisus, s-a cutremurat și, văzând sângele curgând din trupul lui Iisus, a strigat: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (In. 20, 28). Atunci îndoiala s-a transformat într-o certitudine absolută, care a vindecat de acest păcat pe toți oamenii de pe pământ, care se bucură de Învierea Domnului. Un mare sfânt al Bisericii lui Hristos a spus: „Singurul păcat adevărat este acela de a fi nesimțitori față de Cel înviat.”

Lubiții mei fii sufletești,

Hristos este cea dintâi mărturie a Învierii Sale prin arătările Lui din cele 40 de zile înainte de Înălțare, în care a rămas pe pământ și S-a arătat la mare mulțime de oameni, arătări de care se știe sau nu se știe, care au fost sau nu au fost menționate în scris, precum ne spune și Sfântul Apostol Pavel: „Căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce și eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece. În urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc până astăzi, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor, iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat și mie”. (I Cor.15, 3-8).

După Înviere, patruzeci de zile Iisus Hristos a rămas pe pământ, a rămas între oameni și le-a vorbit oamenilor. Cuvintele pe care Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, le-a vorbit ucenicilor și oamenilor, în cele patruzeci de zile după Înviere, nu au fost scrise pe pergamente, nici pe hârtie, ci au fost întipărite în inima și sufletul ucenicilor și ale tuturor oamenilor și s-au transmis din generație în generație și sunt vii și prezente și astăzi în memoria celor ce-L cunosc, cred și-L iubesc pe Iisus Hristos.

În mormânt cu trupul în iad cu sufletul și în rai cu tâlharul, ne spune Sfânta Biserică, a petrecut Iisus Hristos în cele trei zile, după care S-a reîntors să petreacă patruzeci de zile pe pământ. „În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu în rai cu tâlharul și pe scaun împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost Hristoase, pe toate umplându-le, Cel ce ești necuprins”, zice binecuvântatul slujitor al Altarului, când se pregătește să săvârșească Sfânta și dumnezeiasca Liturghie, prin care sărbătorim mereu Paștile și ne împărtășim din Trupul și Sângele Mielului, care este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Bucuria aceasta o trăim astăzi în sfântul și marele Praznic al Paștilor, în care Iisus Hristos ne zice: „Bucurați-vă!”

Bucurați-vă că Hristos a înviat. Bucurați-vă că raiul s-a deschis. Bucurați-vă că moartea a fost înfrântă. Bucurați-vă că Hristos a biruit pe vrăjmașul nostru diavolul. Bucurați-vă că după trei zile Hristos S-a reîntors să petreacă cu oamenii patruzeci de zile pe pământ. În aceste zile

Iisus Hristos S-a întâlnit și a vorbit cu ucenicii și le-a spus multe din tainele Împărăției lui Dumnezeu, le-a arătat rănilor din coastă și mâinile și picioarele Sale. A vorbit cu o mare mulțime de oameni întărindu-le credința.

Iubiți frați și surori,

După 40 de zile pe care le-am petrecut în post și rugăciuni deosebite, pline de fapte sfinte, în aceste zile am postit și ne-am rugat, ne-am mărturisit și ne-am împărtășit cu Trupul și dumnezeiescul Sânge al lui Hristos.

Cele patruzeci de zile de post au fost pentru un creștin zile sfinte, zile de cumpătare, de rugăciune și de fapte bune. În aceste zile și cu sufletul și cu trupul ne-am curățit, ne-am sfințit, ne-am pregătit să-L primim pe Iisus Hristos, Stăpânul cerului și al pământului. Prin jertfa și Învierea Sa ne-a deschis drumul spre Dumnezeu Tatăl. Zidul care ne despărțea de Dumnezeu, Hristos l-a surpat și ușile Raiului s-au deschis. Îngerii au înlăturat piatra de pe mormântul în care trei zile a stat Trupul lui Hristos, pentru ca să vadă oamenii că mormântul este gol, că Domnul a înviat și împreună cu toți Dreptii S-a suit la Tatăl, de unde S-a reîntors ca să mai petreacă patruzeci de zile cu oamenii pe pământ, să le întărească credința în înviere, să-i pregătească pentru lupta cea mare pe care vor avea să o ducă credincioșii cu întunericul necredinței până la sfârșitul veacurilor.

Noi am vorbit până acum de câteva momente care s-au petrecut în ziua Învierii, dar în cele patruzeci de zile Mântuitorul Hristos a săvârșit și alte multe și importante fapte, a avut convorbiri cu ucenicii și cu oamenii care au venit să-L vadă și să-L asculte. De aceea aceste 40 de zile de la Înviere până la Înălțare sunt zile de sărbătoare, de mare bucurie a oamenilor care cred în Hristos. În aceste zile pe tot pământul se cântă cântare de laudă Învierii Domnului. În toate bisericile și casele se aduce slavă lui Hristos Care a biruit moartea și a deschis porțile Raiului. În aceste zile fiecare creștin îl salută pe fratele său cu salutul iubit de Dumnezeu: „Hristos a înviat!”. Acestui salut și îngerii și oamenii îi răspund cu bucurie. Pașii lui Hristos se aud duduind prin istorie. În China sau în India, în inima Africii sau în Alaska, pretutindeni pe glob, astăzi în ziua Învierii Domnului se aude cântându-se cântarea care preamărește, sfințește și luminează viața întregii omeniri. E cântarea ce copleșește și dă sens și bucurie vieții.

Surlele nu sunt în stare să înnăbușe imnul slavei, care dintr-o margine a lumii până la altă margine a lumii, în bordeie sau în palate, în munți sau în frumoasele câmpii, se aude cântându-se: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!”. Imnul acesta îl face pe om să tresalte de bucurie. Este cântecul speranței, este imnul care alungă din sufletul tuturor frica de moarte.

Hristos a înviat!

†JUSTINIAN

ARHIEPISCOP AL MARAMUREȘULUI ȘI SĂTMARULUI